

zásada, že rozhoduje vše to, co zákonodárce v zákoně s k u t e č n ě ř e k l, nikoliv to, co snad zákonodárce říci chtěl, ale v zákoně neprojevil, tím méně to, co snad ten který člen zákonodárského sboru zákonem vyjádřiti mínil (srovnej co do otázky významu parlamentárních materiálů a resolucí na př. nálezy nss-u Boh. 3086 a 4483 adm.

Č. 5002.

Pozemková reforma: * I když stpů smlouvu pachtovní dle § 7 zák. schválil, může přes to během pachtovní doby oznámiti vlastníku zamýšlené převzetí nemovitostí propachtovaných.

(Nález ze dne 9. října 1925 č. 18.814).

V ě c: Olivier S. v H. (adv. Dr. Emil Gyuris z Bratislavy) proti státnímu pozemkovému úřadu o převzetí zabraného majetku.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Podáním ze 6. března 1924 požádal stpů okr. soud v Banovcích, aby při nemovitostech st-lových knihovně poznamenal, že jsou zabrány státem a zároveň oznámil st-li podle ustanovení §§ 2 a násl. zákona náhr. zamýšlené převzetí těchto nemovitostí. Návrhu tomu soud výrokem z 24. října 1924 vyhověl a st-li výrok ten dne 1. listopadu 1924 doručil.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažoval nss takto:

St-l spatřuje nezákonnost rozhodnutí v tom, že žal. úřad pojal do své dispozice nemovitosti, které se svolením jeho obvodové úřadovny v Trenčíně byly na dobu 24 let propachtovány státu k účelům zřízení hřebčince, vycházející při tom z právního názoru, že udělením svolení ke smlouvě pachtovní podle § 7 zák. zák. jest stpů do té míry vázán, že pachtovaných nemovitostí po dobu pachtovní nesmí k účelům reformy pozemkové použiti a na ně dispozice své vztáhnouti, a to tím spíše, když pachtýřem jest stát sám.

Dle § 7 zákona z 16. dubna 1919 č. 215 Sb. ve znění novely z 11. března 1921 č. 108 Sb. vyžaduje pacht svolení stpů-u a jest bez něho neplatný. Udělením svolení stává se právní jednání dosud neplatně platným, působící účinky svými jednak v poměru mezi oběma kontrahenty, jednak v poměru obou kontrahentů vůči státu pověřenému prováděním pozemkové reformy. Důsledkem svolení k pachtu v této druhé relaci jest, že stpů při dalších svých úkonech nesmí již pachtu toho ignorovati, nýbrž musí k němu bráti zřetel. Meze těchto ohledů, ježto § 7 zák. zák. o tom ničeho nestanoví, nutno hledati v zákonných předpisech o pozemkové reformě. Zásadou 2. odst. § 9 zák. zák. jest, že při převzetí zabraného majetku postupovati jest tak, aby i osoby, které mají proti dosavadnímu vlastníku právo z poměru pachtovního, nebyly zkráceny. Přírozená hranice této povinnosti žal. úřadu dány jsou pak jednak v § 5 zák. zák., normujícím právo státu převzít zabrané nemovitosti, jednak v § 13 zák. zák., ukládajícím osobám na zabraném majetku hospodařícím za povinnost, státu ustoupiti. Tyto předpisy §§ 5, 9 a 13 zák. zák. došly podrobného provedení v zákoně náhradovém z 8. dubna

1920 č. 329 Sb. ve znění zák. ze 14. července 1922 č. 220 Sb., v němž nutno proto nalézt odpověď na otázky, jaká práva a jaké povinnosti vznikají z uděleného svolení dle § 7 zák. k pachtu nemovitostí zabraných, pokud jde o možnost dispozice stpú-u s propachtovaným zabraným majetkem během pachtovní doby.

Zákon náhr. podrobuje dispozici své všechny nemovitosti zabrané, nerozeznává, kdo na nich hospodaří, zda vlastník sám či pachtýř a z jakého důvodu a nepřihlíží ani k ujednané době pachtovní (§§ 12 a 50 a). Nelze proto míti za to, že by nemovitosti, k jichž pachtu dáno bylo svolení dle § 7 zák., byly svolením tím zbaveny nexu záborového neb osvobozeny od důsledků záboru po dobu pachtovní. Zákon však rozeznává co do formelního postupu při skutečném převzetí nemovitostí zabraných, ukládá osobám na zabraném majetku hospodařícím za povinnost, pokud nejde o osoby na majetku zabraném hospodařící v důsledku právních jednání, jež dle §§ 7 a 18 zák. jsou vůči státu bez právních následků nebo neplatná, ustoupiti státu teprve proti výpovědi právní moci nabyvší (§§ 14 č. 3, § 20, odst. 3.).

Z toho jde, že pachtýři, kteří hospodaří na zabraných nemovitostech v důsledku pachtovních smluv, jež svolením dle §§ 7 a 18 zák. staly se vůči státu účinnými, resp. platnými, požívají zákonně ochrany potud, že stpú, chce-li i takové propachtované nemovitosti podrobiti svým dispozicím, musí pachtýřům nemovitosti ty dle předpisů části I/c zák. náhr. vypovědět, a smí exekuční odevzdání a vyklizení nemovitostí teprve po právní moci výpovědi té požadovati, čehož by jinak nebylo třeba, kdyby pachtovní smlouvy nebyly vůči státu účinné, resp. neplatné.

Nemohou proto ani vlastník, ani pachtýř nemovitostí státem zabraných z uděleného svolení dle § 7 zák. k pachtu odvozovati nárok na to, aby stp. respektoval dobu pachtovní, a po dobu tu zdržel se všech dispozic s pachtovanou půdou z důvodu jejího převzetí.

Okolnost, že v daném případě pachtýřem jest stát, na věci ničeho nemění, neboť i mno, které v zastoupení státu ujednalo se st-lem z důvodů zřízení hřebčince smlouvu pachtovní, má v řízení před stpú-em dle § 7 zák. jen postavení strany jako každá jiná osoba třetí, a zůstává právní jednání samo podrobno i na dále všem shora uvedeným důsledkům uděleného svolení. Není tudíž v odporu se zákonem, když žal. úřad oznámil st-li zamýšlené převzetí nemovitostí, k jichž pachtu dal dle § 7 zák. svolení, třeba nemovitosti ty jsou v pachtu státu pro účely mno. — — —

Č. 5003.

Pozemková reforma: O zaopatření zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém při provádění pozemkové reformy.

(Nález ze dne 9. října 1925 č. 18.815).

V ě c: Dr. Klement M. v K. (adv. Dr. Vladimír Martin z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu (min. rada Kar. Veith) o zaměstnání hospodářského správce.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.